

El comissari Carbonell s'havia mofat d'ell.

—Com? No teniu el permís de conduir? Telefonaré al meu cosí perquè faci el necessari...

Gràcies a un certificat mèdic del genitor d'en Daniel, el comissari Carbonell havia obtingut una pensió per una ferida rebuda a la Indoxina. Com ho proclamava tan bon punt havia ximat, en Carbonell era monàrquic. Cada cop que podia estafar la república, no se'n privava. Plorant de riure, li havia explicat la seua obra mestra.

—Un camp de no res a les Garrotxes... Ni les cabres hi volien pasturar, però la llei és la llei...

Els enginyers de camins li havien mossegat el prat de trenta centímetres. En Carbonell havia fet venir un algutzir —un forro vaja— perquè constatés la magnitud del delicte...

El procés havia durat deu anys, però en Carbonell havia guanyat. Cinquanta mil francs!

Un ruixat havia dislocat la vila. Malgrat tot, el vell inspector va estimar que la visibilitat era suficient.

Van partir del Baix Vernet. En Daniel no duia ulleres i conduïa prudentment. Cap al pont roig, el gavatx li va demanar que girés a esquerra, avinguda del mariscal Joffre amunt. En Daniel, que ho oïa tot, va passar a dreta sobre el pont Joffre, posant-se ben bé a la bona fila, per això...

En Daniel no va caure en el vell sinó en Biscotí. Li va posar aquest sobrenom perquè el personatge li va recordar de seguit els biscotins de Sant Pau. Els grans tenaços, les excrescències peludes retiraven a ametlles monstruoses. En Biscotí tenia els ulls blaus com un prussià de l'antiga Prússia Oriental. No era una mala pècora. Van partir del passeig de Lassús.

No van circular per la vila sinó que van pujar fins al giratori del Clos Banet. En Daniel pervingué sense dificultat fins al supermercat Casino de Canet. Tot el cos li pruïa...L'amoïnava la petita frase que l'inspector li havia dit en francès. En Biscotí mai no traduïa el que deia i en Daniel no duia cap diccionari francocatalà...

Encara no havia pogut passar la cinquena! Un autocar, tres camions no l'havien deixat expressar el seu talent. A l'altura del dipòsit d'aigua, en Daniel va saltar un semàfor...

En Biscotí cuidà tornar l'ànima al Simi Boig que l'havia creat...

Per què us entretindria explicant el seu quart fracàs?

Passat veremes, per fi, en Daniel va poder conèixer en Boher. Bufava una tramuntana que hauria descoronat tots els caps d'estació de la SNCF. Van agafar la carretera de Canet. Es van aturar davant la botiga de Feu Vert, a l'aparcament de Mammouth...En Boher li va donar el paper provisional.

Van tornar a Perpinyà per l'avinguda Rosette Blanc. Després de La Chaumière, en Daniel va entreveure les cuixes d'una estudiant, que lluitava debades contra el vent...Van sortir de la carretera. El cotxe va fer voltes de campana abans d'anar a petar contra un arbre, avall del penya-segat. L'inspector no s'havia cordat i va morir tot seguit.

Даниел Митрофанович Безсонов